

Tampere Filharmonia on löytänyt kelpo tasapainoin tradition palvelemisen ja nykymusiikin välillä, vaikkei ”yhtenäisen koneiston” ote nykymusiikkiin ollut Hommagessa aivan Helsingin orkesterien veroinen. Hommagen äänityksen tarkkuudesta tuntui puuttuvan se jokin aivan viimeinen silaus, joka vetäisi Tampereen kansainvälisesti kilpailukykyiseksi striimien kentällä; esimerkiksi soolokantele olisi saanut olla hieman kovemmalla. (SK)

Turku:

Mainettaan parempi

TURUN JA TAMPEREEN orkesterien erot heijastavat omalla tavallaan myös kaupunkien julkista profiilia: samalla tavalla kuin Tampereen kaupunki on houkuttellut Hollywood-kuvauksia ja halpalentoyhtiöitä sekä rakentanut ratikan ja tornitaloja, on myös sen orkesteri saanut brändättyä itselleen vetävän profiilin. Turun kaupungin ja seudun väestökehitys on ollut hitaampaa, eikä Turun filharmonisen orkesterin olemus ole myöskään yhtä maineikkaasti kiirinyt kaupungin ulkopuolelle, vaikka se on yksi maailman pisimpään toimineita orkestereita.

Leif Segerstamin vuonna 2019 päättyneen ylikapellimestarikauden jälkeen orkesteri vietti kaksi vuotta ilman taiteellista johtajaa. Tämän vuoden alussa tehtävässä aloitti ennen kaikkea pianistina tunnettu **Olli Mustonen**, joka johti myös maaliskuun 5. päivän konsertin, ohjelmanaan Mendelssohnin *Ruy Blas* -alkusoiitto, **Joonas Kokkosen** selkokonsertto ja **Johannes Brahmsin** sinfonia nro 3.

Orkesteri tarjoaa maksuttomat verkkokonserttinsa omalla TFO Live -alustallaan. Vaikka Turun konserttitalon akustiikka herättääkin kiivasta keskustelua eikä ole yleisön tai orkesterin kannalta optimaalisin, toimii se yllättävän hyvin striimiäänityksessä, jossa se soi tilavasti ja rehevästi – tosin tietyt taajuudet kaikuivat kumisevasti. Filharmonikot soittivat Mendelssohninsa ja Brahmsinsa tarkasti ja nyansoidusti. Äänitystasapaino oli kohdallaan myös **Senja Rummukaisen** tulkitsessa hienosti Kokkosen konserton.

Konserton jälkeisellä ”väliajalla” orkesterin intendentti **Nikke Isomöttönen** haastatteli kattavassa insertissä Rummukaista ja Mustosta, muunlaisia juontoja ei ollut. Kameroita, kuvakulmia ja yksityiskohtia oli riittävästi, eikä kuvausohjauksessaakaan ollut valittamista. Peruskorjausta vailla oleva Turun konserttitalon sali ei ole lattian huomioteippauksineen ja kesäteatterilavasteet mieleen tuovine valkoisine puupaneelimeen se kaikkein esteettisin esiintymispaikka, ja toimii vertauskuvana Turun ongelmalle: yllättävän laadukas orkesteri ansaitsisi parempien puitteiden ohella myös markkinoinnin kasvojenkohotuksen valtakunnallisen ja kansainvälisenkin maineen kasvattamiseksi. (SK)

Keski-Pohjanmaa:

Mehukasta soundia

LAAJIMMIN STRIIMAUKSEN hyödyt tulevat esiin sellaisilla orkestereilla, joilla on ennestäänkin mainetta. Keski-Pohjanmaan kamariorkesteri kuuluu niihin, ja viime vuoden puolella se sai nettikonserteissaan yli 16 000 kuulijaa, Euroopan lisäksi mm. USA:sta ja Australiasta. Se on ottanut käyttöön vapaaehtoiset striimimaksut. Niiden merkitys on enemmänkin henkinen kuin vielä taloudellinen – orkesteria on todella haluttu tukea, usein normaalilippua suuremmilla-

Olli Mustonen aloitti Turun filharmonisen orkesterin ylikapellimestarina tammikuussa.

Keski-Pohjanmaan kamariorkesterin sointi välittyi striimeissä muhkeana.

kin summilla. Konserttien yhteydessä intendentti **Marjukka Puutio** keskustelelee vieraiden kanssa, ja erikseen pyörii vielä ”Tallan takaa” -podcastien sarja.

Oleellisinta on tietenkin Kokkolan Snellman-salissa tehtyjen äänitysten onnistuminen. Ne välittävät kamariorkesterin rikkaan ja muhevan soinnin niin läsnäolevana kuin Youtuben rajat vain antavat mahdollisuuden. 12.3. olleessa konsertissa orkesteri antoi parastaan taiteellisen johtajansa **Malin Bromanin** liidatessa.

Konserttiin oli saatu kantaesityskin, ruotsalaisen **Britta Byströmin** teos *Im Freien*. Se on syntynyt viime keväänä koronasulun aikana, kun säveltäjä halusi kuvata ulkona löytyvää vapautta sisätilojen vankeuden vastakohtana. Teoksessa onkin paljon vapailla kielillä soittamista, pastoraalisuutta ja kansanmusiikin muistoja, mutta tulkitsin sen myös vapaudeksi musiikillisista raja-aidoista. Inspiraationa on ollut länsiafrikkalainen musiikki: paikoin orkesteri muuttuu eräänlaiseksi rumpusektioksi, joskus taas näppäilee kuin yhtenä suurena kora-instrumenttina, jossa jokainen jousisoitin muodostaa muutaman kielen.

an kaupunginorkesterin koti eli kaupungintalon sali on kaunis, mutta pieni jousisto on sen kaikuisuudessa vaarassa jäädä jalkoihin.

Malin Bromanin energinen muusikkous inspiroi Keski-Pohjanmaan kamariorkesterin soittajia.

Teos alkaa vinkeällä, leikkisällä lyhyiden aiheiden pallotelulla, ja se muuttuu ilmettään kuin reippaan kävelyretken vaihtuvat maisemat. Sen muotokin on vapaasti assosioivaa ilman loogisen kehittelyn painetta. Sointi on joskus karheasti raapiva mutta tyyntyy myös lyyrisytyteen. Tässä ruotsalais-afrikkalaisessa avoimuudessa on jotain hyvin energisoivaa, ja Malin Bromanin fyysisestikin elävä ote sai vedettyä orkesterin säkenöivään menoon.

Sama elämänilo jatkui konsertin päättäneessä Brahmsin G-duuri-kvintetossa op. 111, jonka sovituksesta vastasi orkesterin soolosellisti **Lauri Pulakka**. Sovitus yhdistää hyvin kamarimusiikillisen äänten käsittelyn sinfoniseen lavuteen. Ykkösviulun ja alttoviulun välinen dialogi on siinä tärkeä, ja Broman ja sooloaltisti **Hanna Pakkala** ottivat tästä kopin.

Sointi oli pakahduttava ja meno intoa ja tunnetta täynnä. Tällaisesta soitosta kannattaa maksaa ekstraakin! (HK)

Jyväskylä: Konserttitalo todella tarvitaan

ON ILO, ETTÄ Jyväskylä Sinfoniolla on tiiviit suhteet Mikkelisiin – myös sen kaupunginorkesteriin, mutta ennen kaikkea hyvään Mikaeli-saliin, jossa **Ville Matvejeffin** luotsaama orkesteri on viime aikoina hoitanut levytyksensä. Helmikuun 5. päivä taltioidun konsertin yhteydessä Jyväskylä Sinfonia nimittäin äänitti **Éric Tanguyn** viulukonserton nro 2, solistinaan **Júlia Pusker**, ja orkesteri oli hionut nykyteoksen mahtavaan kuusiin. Jyväskylässä yleisesti ottaen uskalletaan hyvin tarttua sekä uusiin teoksiin että harvemmin kuultuun historialliseen repertuaariin. **Mozartin** *Idomeneo*-balettimusiikin osat 1, 4 ja 5 olivat mainiota lämmittelyä; Joonas Kokosen *Il paesaggio* huojui tarkkuudessaan pienin paikoin, mutta kokonaisuudessaan taso yllättää takavasemmalla.

Mikkelin-taltio tulisi pakkokuunteluttaa jokaiselle Jyväskylän kaupunginvaltuutetulle peräkkäin kotikaupunkinsa Teatteritalossa tehdyn seuraavan striimin kanssa, sillä se paljastaa, miten traagisissa olosuhteissa kovatasoinen pumppu joutuu arjessaan soittamaan. Olli Mustosen johtamassa helmikuun 17. päivän konsertissa kuullut Mozartin pianokonsertto nro 14 ja **Beethovenin** neljäs sinfonia, tuo naapureidensa varjoon jäänyt, tulevat orkesterilta napakasti ja luotettavalla ilmaisulla, mutta sitä voisi kuvailla parhaansa tekemiseksi kaupunginteatterin tappavan huonossa akustiikassa.

Jyväskylän-konsertin teosten väliin näytettiin insertti intendentti **Emma Anttilasta** haastattelemassa Mustosta. Striimit on toteutettu molemmissa konserteissa useilla kameroilla ajoineen ja zoomauksineen, ja leikkauksissa on käytetty pelisilmää. Levytyksen vuoksi Mikaelin striimin äänenlaatu on huippuluokkaa, mutta Jyväskylän-konsertissa äänen tuli hieman säröisyyttä ja pakkautuneisuutta, niin jousistosta kuin flyygelistä. (SK)